

Natálie Zichová
15 let

Příběh staré fotografie
Pascalovo probuzení

„Hej!“ vykřikl jsem, když mě těsně minulo jízdní kolo. Člověk jel bezstarostně dál. „Ach jo!“ Postavil jsem se zpátky na nohy, oprášil si šedý kožíšek a cupital dál. Pařížské ulice byly takhle po ránu přeplněné lidmi a já si musel dávat pozor, aby mě někdo nezašlápl. Rychle jsem obešel tlustého holuba, aby se se mnou nedal do řeči, jak to míval ve zvyku. Zaradoval jsem se, když se ten opeřenec věnoval dál oschlému rohlíku a mě ignoroval. Najednou jsem za sebou zaslechl křik. Celý vystrašený jsem uskočil a dnes si už podruhé přisedl ocásek. Nade mnou stála velká žena a napřahovala se růžovou kabelkou od Diora. Začal jsem pištět a co nejrychleji odskočil pryč. Ta hnusná růžová věc mě díkybohu minula. Z dlážděného chodníku jsem prchal jako o život na uschlý trávník a z něj na sluncem rozpálenou silnici. Hrudníček se mi vyplašeně zvedal a měl jsem pocit, že každou chvíli vypustím duši. Zatímco jsem se rozhlížel kolem sebe, žena na vysokých podpatcích pospíchala za mnou. Už jsem chtěl utíkat dál, když vtom se ozvalo hlasité troubení. Hned nato jsem ucítil tvrdý náraz. Celé tělíčko se mi stáhlo bolestí. Velké auto mě odmrstilo na okraj silnice a já už viděl jen jakési siluety, než se všude kolem mne rozprostřela děsivá tma...

Trvalo mi pěkně dlouho, než jsem byl schopný otevřít oči. Rozlouppl jsem nejprve jenom jedno a až po chvílce to druhé. Vzápětí mi začalo docházet, co všechno se přihodilo. Před očima se mi začaly promítat nejrůznější vzpomínky. Popelnice, sýry i ta odporná žena. Úplně jsem se otrásl. Celý rozlámaný jsem se postavil na nohy a zjistil, že jsem úplně v pořádku! Já jsem v pořádku! „Jsem živý!“ vykřikl jsem radostně a poskočil z jedné nožky na druhou. Později mi ale úsměv ze rtů zmizel. Vždyť já nebyl na žádné silnici, nebyl jsem ani v naší smradlavé ulici, já jsem vůbec nebyl v Paříži! Rozhlížím se kolem sebe a nemohu uvěřit vlastním očím. Neměl jsem nejmenší tušení, kde jsem, ale připadal jsem si jako v ráji. Stál jsem uprostřed malé louky. Všude kolem mě rostly barevné květiny a celé to tu lemovaly vzrostlé stromy. Ony to ale nebyly stromy, na které jsem byl zvyklý. Byly neskutečně vysoké a mohutné a jejich koruny byly tak těžké, že se v některých místech skoro dotýkaly země. Když jsem došel blíž, téměř jsem zapomněl, jak se dýchá. Vyrůstaly z nich nejrůznější druhy sýrů od mých drahých Camembertů, Morbiérů až k perfektním Brie z kravského mléka. Bezmyšlenkově jsem se rozběhl k té nádheře.

Stál jsem pod ohromným stromem a než jsem se nadál, začal jsem šplhat. Když to nešlo po kmeni, zkusil jsem změnit strategii a škrábal jsem se nahoru po kluzkých listech. „No to snad ne!“ vykřikl jsem našťavaně, když jsem už poněkolkáté sletěl dolů. „Nevzdám to!“ Odhodlaně jsem se postavil a pokoušel se znovu vyhrát nad tím prokletým stromem. Ta vůně sýrů byla neskutečná! Šplhal jsem, co mi síly stačily. Mým špičkům se to ale nezamlouvalo a já znovu, řvoucí přes celou louku, padal k zemi. Tou ranou jsem vytlačil snad i d'olík do země, ale ani to mě nedokázalo zastavit. V obrovské rychlosti jsem se kutálel z prudkého kopečku dolů. Zabrzdil mě až tvrdý kořen jakéhosi keříku. Po chvíli jsem se znovu postavil. Celý tenhle kouzelný svět se motal. Udělal jsem několik opatrných kroků, když vtom jsem opět ztratil půdu pod nohama a začal se propadat do neznáma společně se sypkou hlínou. Můj pád našťestí tentokrát skončil vcelku měkce. Dopadl jsem do načechrané peřinky. Myší nora! Já tu nejsem sám! Něco se pode mnou prudce zavrtělo. Znovu jsem hystericky zapištěl.

Zpod peřinky vylezla přenáděrná myšice. Kožíšek měla bílý jako sníh a tuhle romantickou chvíli kazil už jen její zděšený výraz.

5 měsíců a 4 dny později:

„Chantal! Lásko? Kdepak jsi?“ volal jsem na svoji drahou, poté co jsem se vrátil domů. V náručí jsem táhl obrovský Germain Langres k večeři. Najedli jsme se, vyčistili si zuby a jako každý večer ulehli do nově povlečené postele. Zatímco jsem usínal, míhalo se mi před očima všechno, co jsme spolu s Chantal za ty měsíce prožili. Jak jsme designovali domek na stromě, lovili prapodivné světlušky, prohrabávali nekonečně dlouhé chodbičky, ale rozhodně jsme se nejvíce bavili, když mě učila setřásat sýry ze stromů. To vám byla legrace! Byl jsem šťastnější než kdy jindy. S ní můj život nebyl jen černobílý. Dostal rázem smysl. Pořád nechápu, jak jsme se do tohoto obrovského světa dostali, ale bylo mi to jedno. Obejmul jsem svoji drahou, políbil ji na čelo a s úsměvem se nechal unášet do říše snů.

Ráno jsem ještě ani neotevřel oči a všechno už mne bolelo. Záda jsem měl úplně celá rozlámaná a kolem sebe jsem cítil vůně, které mi byly až moc povědomé. Vůně sladkých croissantů se mísila s pachem popelnic. Zároveň jsem slyšel spoustu hlasitých zvuků. Nechápatě jsem otevřel oči a prudce se posadil. To snad ne! Ne! Pohlédl jsem na všechny hlučné lidi, auta i obchody. Hleděl jsem na ulici, ve které jsem vyrostl. Já byl v Paříži! Po tváři mi stekla horká slza. Co se to stalo?! Znovu jsem seděl na okraji silnice.

Tlapky se mi trásly jako nikdy předtím a tváře se mi máčely slzami. „To snad není pravda! Nemůže být!“ křičel jsem bez dechu zlomeným hlasem. Po těle mi přešel mráz. Popošel jsem pár kroků vpřed, ale nožky se mi podlomily. Neměl jsem ani ždíbec síly a v tento krátký moment jsem si byl téměř jistý, že už je konec. Spadl jsem na záda a snažil se dýchat. Zem byla chladná a vlhká. Nepochyboval jsem, že ležím v rozlitém pivě, nebo snad i něčem mnohem horším. Páchlo to. Když se nade mnou rozblýsklo silné bílé světlo, lekl jsem se tak moc, že jsem sebou cukl a ucítil něco horkého na svých nožkách. Světlo po chvíli zhaslo. Několikrát jsem zamrkal, ale nebyl jsem schopen rozeznat, co to je. Až příliš silně mě to oslnilo. V následující chvíli jsem začal vřeštět, jako nějaký přiblblý krocan. Ze země mě za ocásek zvedal obrovský člověk! Nejsem si tak úplně jistý, jestli to více bolelo a nebo jsem se prostě jenom bál. Kymácející se hlavičku ze strany na stranu jsem se zatnutím všech svalů zvedl a přímo hystericky zapištěl na toho únosce. Konečně jsem pochopil, kde se vzalo to odporné světlo. Kolem jeho krku se pohupoval obrovský fotoaparát, snad pětkrát větší, než jsem byl já sám. O co mu, pro pána boha, jde?! Snažil jsem se. Házel jsem sebou, kopal pacičkami a škrábal, jak to jenom šlo. Marně. Neměl jsem proti tomu člověku sebemenší šanci. A tak jsem se prostě uvolnil a houpal se sem a tam, sem a tam, sem...

Čekal jsem tvrdý dopad, možná i tak tvrdý, že už se prostě neproberu, a nebyl jsem si jist, zda mě to děsí a nebo dodává naděje, že se s Chanti zase shledáme. K mému překvapení mne nikam neodhodil, nezašlapal, dokonce přede mne nepoložil otrávený kus Eidamu. Muž mě položil na fialově natřený pracovní stůl. Zmateně jsem si přešel packou přes oči, jestli se mi tohle zase jenom nezdá. Jestli tenhle blázelec není zase jenom nějaký pitomý sen. Člověk se přiblížil svým obličejem k tomu mému, tak blízko, že jsem viděl každý detail jeho pobavených šedomodrých očí. Byl zvláštní. Jiný než ostatní lidé. V pravém uchu měl náušnici s usměvavým avokádem a na sobě oblečení, které by tímhle způsobem nezkombinoval ani ten největší blázen. Sledoval jsem ho, jak si pozpěvuje „Let it snow, let it snow, let it snow!“ Jen jsem pozvedl obočí a nepřírozeně se skrčil. Rychlým pohybem přede mne

naskládal hromadu nepříjemných světél různých tvarů. Než jsem stačil jakkoli reagovat, začal jeho fotoaparát blikat, počínal si jako smyslů zbavený. V tu chvíli jsem si připadal jako nějaká pokusná krysa. Za malý moment jsem kvůli těm zábleskům neviděl ani svoje vlastní nožky a než jsem se nadál, válel jsem se opět na tom tvrdém chodníku. Trvalo ASI pár minut, než jsem zase normálně viděl, a s plnou tlamou nadávek se křečovitě postavil. Sedl jsem si na obrubník a zvedl prostřední prst na okolo letícího holuba. Konečně jsem věděl, kde jsem. V této části Paříže jsem byl už několikrát. Bývalo tu opravdu hodně lidí a na stěnách nekonečně vysokých budov byly obrovské billboardy, nebo jak se tomu nadávalo. Když jsem vzhlédl k tomu naproti mně zůstal jsem zírat s otevřenou pusou. Nebyl jsem to snad...?

I staré krysy chtějí v klidu dožít, neutrácejme peníze za jedy a pasti!

Stálo tom velkým černým písmem. Krysy?! Se zlostí jsem plivl na asfalt a napochodoval přímo pod tu promítající se zbytečnost, aniž by mne cokoli srazilo. Díval jsem se na sebe. Na sebe v tak směšných rozměrech! Nemohl jsem věřit vlastním očím. Fotografie byla tak příšerná, že jsem na ní vypadal jako pradědeček! Nikdy mě nikdo nevyfotil. Ale toto?! Úplně mě zesměšnil! A ještě mne nazval krysou! Krysou! S tou vlezlou havětí se nikdo nebaví! Vždyť já jsem vůbec nebyl starý! Teď se mi každý bude akorát smát. „Na co se všichni díváte?! Přestaňte civět!“ křičel jsem na lidi kolem sebe. Neslyšeli mě. Nikdo mě neposlouchal. Tak jsem si sedl a začal brečet. Připadal jsem si tak moc zbytečný. U svého portrétu, který se neustále střídal s reklamou na zubní pastu, jsem strávil hodně hodin. Nevím kolik. Bylo mi to jedno. Stačil jeden pohled do mých zoufalých očí na fotografii a já viděl úplně všechno. Všechno, co se stalo. Nebo spíše nestalo? Když jsme se díval pořádně, dokonce jsem v nich viděl Chantal. Mou krásnou Chantal. Viděl jsem, jak se smíchem běhá po louce, jak se ze mne utahuje, nebo jak vesele vrtá čumáček do hlíny. Truchlil jsem dlouho. Oplakával jsem něco, co vlastně nikdy nebylo, a bál jsem se, že ani nikdy nebude. Byl jsem jen ztracená krysa, ne? Malý ubožáček, který nikoho nezajímá, to jsem byl! Nevěděl jsem, co mám dělat. Nevěděl jsem, kým jsem byl. Ale čím déle jsem na tu ohavnost hleděl, tím více to bolelo.

Čas plynul. Plynul nesnesitelně pomalu. Ale já tu stále byl. Byl jsem tu, i když jiní už tu nebyli. Auta odjížděla, lidé odcházeli, ale já tu stále seděl. Seděl jsem dlouho. Čekal jsem, až fotografie zmizí, jenže ona tady pořád byla! Dobře jsem věděl, že jednoho dne to bude jen ta stará fotografie, která už nikoho nebude zajímat. Nikdo za tím neviděl nic víc, než vtípnou chudinku krysu. To jen mně každou vteřinu vyskakovala v mozku sekvence toho bolestivého příběhu. (Nebo spíše snu?)